

Want wanneer je dan werkelijk geheel of grotendeels opnieuw zoudt moeten beginnen kun je toch wel aannemen, dat het in feite zo is of alle voorgaande leven niet geweest is.

Een ander nadeel: Nu bestaan er toch altijd nog wel vaste samenlevings verhoudingen. Ik doel hierbij niet alleen op het kiezen van een min of meer vaste partner, maar ook op sociale aanpassingen, het kiezen van een taak e.d. Stel u nu eens voor, dat u b.v. 200 jaren achtereen sociaal werker bent geweest. Dan bent u zo a-sociaal geworden dat er voor u van werken niets meer komt. U zult aan iets geheel anders moeten beginnen. Maar daarmee is uw plaats in de sociale opbouw teloor gegaan.

En dank dan eens aan de ruimte op aarde. Het zal u duidelijk zijn, dat onsterfelijkheid maar in zeer beperkte mate op deze aardr zal kunnen bestaan. De voortplantig zou b.v. weg moeten vallen of tenminste zeer sterk beperkt moeten worden. Want bij de huidige wereldbevolking is er, indien dezen onsterfelijk worden, geen ruimte voor steeds weer nieuwe onsterfelijken.

Onsterfelijkheid in stoffelijke zin is dus, zeker voor allen en onbeperkt, een vorm van nonsense die de mensen toch tot zelf vernietiging zou voeren.

Toch krijgen wij in vele loringen steeds weer te maken met de eeuwigheid. Maar die eeuwigheid is niet, zoals velen schijnen te denken, een onbeperkte voortduring van de tijd. Eeuwigheid is de dimensie die binnen een geheel alle tijd omvat.

Dus in die eeuwigheid bestaat alles gelijktijdig. Daardoor cancelen allerhande verschijnselen en verschuivingen elkaar steeds. Zij bestaan binnen het geheel wel als besepte mogelijkheid, maar behoeven niet verwezenlijkt te worden.

Daardoor is eeuwigheid de compacte weergave van de werkelijkheid van al het geschapene. Wij behoren daarbij en zijn dus deel van die eeuwigheid.

Maar wij zijn niet in staat omzels maar ons eigen aandeel in dat geheel voorlopig te overzien of te beseffen. D it impliceert dat wij, voor wij die eeuwigheid kunnen ervaren, eerst vele ervaringen op moeter doen.

Een groot deel daarvan doen wij op in of in contact met de stof. Maar wanneer die ervaring eenmaal opgedaan is blijft de vraag of je op grond van die opgedane ervaringen een taakbesef hebt ontwikkeld waardoor je nog wat langer op aarde wilt blijven. Of zeg je gewoon: ik ga nu weer terug naar mijn werkelijke bestaan, waarin ik in feite een konglomoraat van energiën en gedachten ben.

Ik denk, dat de meeste mensen al zeer snel voor dit laatste zouden kiezen. Onsterfelijkheid bestaat dus misschien wel, maar dan niet in de zin van geen dood, geen achterlaten van voertuigen.

Men denkt misschien, dat een geest toch wel onsterfelijk moet zijn. Maar ook dit is maar beperkt waar. Wanneer u leeft in zomerland bezit u een bepaalde wereld voorstelling. Deze is bepalend voor uw mogelijkheden en stelt ook grenzen aan uw kunnen.

Op het ogenblik dat u met uw kunnen verder wilt gaan moet u dus de wereldvisie die u tot dan toe had weer achter u laten. En dat impliceert ook het voertuig, de vorm, die daarbij behoorde.

Wat dat betreft is een geest die naar de bewustwording streeft een soort uit: Elke keer valt er weer een buitenste schil weg en ga je verder. Uiteindelijk blijft er niets meer over. Maar dit "niets" is dan wel de levenskracht en essentie van het ik.

U vraag zich af of de essentie van de mens dan het niets is? Vanuit een menselijk standpunt is dit ongetwijfeld waar.

Want wat overblijft wanneer je geheel harmonisch bent met de kosmos, met de grote werkelijkheid, heeft geen wil meer die naar buiten toe tot uiting kan komen. Deze wil is geïntegreerd in het willen van het geheel.

Er bestaat wel een persoonlijk besef. Zeker. Maar dit functioneert eerder als een soort hersencel door de reacties van andere persoonlijke besefsvormen door te geven naar dit spoor of dat spoor. Het werkt dus wel als een weten, maar niet meer als een persoonlijke uiting.

Het is gewoon een samenwerken waardoor het geheel van alle processen zich binnen het kader van dit geheel harmonisch en volledig blijft afspelen.

Menselijk gezien ben je dus in feite niets meer. Alleen vanuit je eigen besef kun je nog zeggen: ik ben mijzelf als een bewust deel van het grotere geheel waarin ik nu bewust functioneer zonder echter nog zelfstandig naar buiten toe op te treden.

Dit is dus de werkelijke onsterfelijkheid, het probleem waar wij door het gestelde onderwerp nu mee zitten. Ik besef wel dat er heel veel mensen zijn die zeggen: Ik wil zo graag op aarde blijven leven.

Eerlijk gezegd onttrekt een dergelijke verklaring zich enigszins aan mijn begripsvermogen. Wanneer je van mijn zijde kijkt naar alle zaken waarmee men als mens nu te maken heeft, alle crisisverschijnselen, dreiging van atoombommen, vergiftiging van de bodem, de lucht, de wateren en dan nog de belasting die je moet betaken om van dit alles te mogen genieten kan ik niet begrijpen, waarom men daar zo graag nog lang bij wil blijven.

Maar goed. In ieder geval is het mogelijk het menselijke leven zonder meer aanmerkelijk te verlengen. De meeste verouderingsprocessen worden in feite veroorzaakt door een opeenhoping binnen het lichaam van niet juist afgevoerd afval. Hierdoor komen celvernieuwingsprocessen steeds meer in de knel. Daardoor vertraagt het gehele organisme voortdurend meer zijn werking en zien wij de slijtageprocessen optreden die dan uiteindelijk aan sprakelijk zijn voor het gehele verouderingsproces tot eventueel de seniliteit toe.

Je kunt natuurlijk het functioneren van het lichaam juist in dit opzicht vaak aanmerkelijk verbeteren. Er bestaan heel wat mogelijkheden om bij een te ver terugvallen van een celvernieuwing proces - de frische zellen therapie is hiervan een voorbeeld - met ingrepen de cellen van organen er toe brengen weer juister te gaan functioneren en weer nieuwe cellen in voldoende mate te gaan aanmaken.

Indien men van al deze mogelijkheden gebruik maakt en ook gezond leeft - en nu bedoel ik het werkelijk gezonde leven en niet datgene wat men u tegenwoordig als gezond predikt - kun je heel oud worden.

Overigens predikt men in deze dagen steeds weer alles voor ongezond wanneer het maar mogelijk is, de ongezondheid er van onder bepaalde omstandigheden ook maar enigszins aannemelijk te maken zodat de ontdekker een onderzoeksinstituut kan oprichten dat met veel subsidie en natuurlijk voor hemzelf een heel hoog salaris verdere proeven op dit gebied zal gaan volvoeren.

Ik doel dus op het vermijden van de zaken die voor de mens werkelijk schadelijk zijn, zoals onevenwichtigheden in leefwijze, psychische spanningen. Dan zou men ook zonder enige verdere mutatie het huidige menselijke voertuig een levensduur kunnen geven tussen de 150 en 200 jaren.

levensduur te doen toenemen, de zin daarvan is beperkt.

Geestelijk bezien is het nut daarvan - met misschien een enkele uitzondering eveneens zeer beperkt.

Zien wij naar de werkelijke onsterfelijkheid zoals de kern van ons ik deze bezit, zo komen wij terecht in een situatie waarin het even zoals mensen dit beschouwen in steeds mindere mate voor ons nog bestaat. Hetgeen overblijft komt tot een opgaan in en een samenwerken met andere soortgelijke kernen binnen een voor de mens niet geheel kenbaar geheel, dat je volgens mij niet meer kunt spreken over een bestaan in de termen waarin de mens dit beschouwt.

Blijft de filosofische kant van de zaak. Daar staan wij dan meteen weer voor de grote raadselen van het leven. Waar gaan wij naar toe? Wij gaan uiteindelijk naar God waaruit wij zijn voortgekomen en van Wien wij een deel zijn. En wie is God? Dat weet ik niet.

Wij zijn aan de tijd gebonden God is eeuwig. Hoe komt men er toe dit te zeggen wanneer men God niet werkelijk kan kennen? Geef toe: wij weten het niet.

Misschien is die hele God van ons alleen maar een mamoebe in een grote oceaan, waarbinnen wij als kleinste delen van moleculen rondzweven. Mogelijk is die hele God van ons niets meer dan een klein dietje, een soort infusoriédierdje desnoods, dat weer dient als voedsel voor een walvis die in een grotere wereld ook maar een onbelangrijk deel van een geheel vormt. Ik zeg niet dat het zo is, maar wie zal zeggen dat dit vast staat? Wij weten eenvoudig niet of er een grens is.

Wanneer wij tegenover dergelijke raadselen komen te staan die zich aan al onze mogelijkheden tot onderzoeken en erkennen onttrekken zo moeten wij m.i. ook bereid zijn die raadselen voorlopig raadselen te laten blijven.

Een grote fout van zeer vele mensen is wel, dat zij proberen de in feite onoplosbare raadselen op te lossen terwijl zij de problemen die met hun middelen wel oplosbaar zijn gewoon naast zich neer leggen. Dit lijkt mij niet de juiste manier.

Wanneer ik zeg dat er een God bestaat is dit mijn volste recht, want niemand kan bewijzen dat Hij niet bestaat. Wanneer een ander zegt, dat hij niet gelooft in een god is het ook diens volste recht, want niemand kan daadwerkelijk bewijzen dat die God wel bestaat.

Persoonlijk ben ik van mening dat er meer is wat voor het bestaan van een God pleit dan er tegen. Maar die god is dan toch gezien de feiten in ieder geval iets anders dan de god die zo vaak wordt verkondigd.

Wanneer wij ons bezig houden met onsterfelijkheid en dergelijke begrippen, dan bewegen wij ons in feite ook in die onbewezen wereld van de goden. De wereld van het redelijk niet meer geheel definieerbare.

Toch doen mensen dit kennelijk graag. Zelfs in het verleden dacht men dat iemand die buitengewoon verdienstelijk leefde een soort halfgod was geworden. Hij kwam terecht in de wereld van de goden en mocht daar als een soort godheid tweede klasse voortaan eeuwig leven en nectar drinken. Zo nu en dan werd hij dan weer uitgelaten naar de aarde, waar hij zijn behoefte kon doen. En dat deden dan die goden waarin men geloofde zelf ook, zoals o.m. uit het verhaal van Amphitryon duidelijk naar voren komt.

Vraag: moeten wij dan zo kinderlijk blijven denken? Is de mensheid nog niet ongroeiend aan de behoefte te geloven in de reus en klein duimpje als werkelijkheden?

Zeker, er is een God. Dat geloof ik tenminste. Zeker, er is een bestaan zonder einde. Ik meen dit te weten. Maar wie of wat die God is weet ik niet. Wat de essentie van dit bestaan uiteindelijk voor mij zal zijn weet ik nog niet. Daaraan ben ik eenvoudig nog niet toe.

Hoe kan ik dan met u praten over de innerlijke onsterfelijkheid, anders dan vanuit de zeer beperkte visie, die ik daarop zelf nu heb?

Dit is de reden dat ik probeer u duidelijk te maken dat een lichamelijke onsterfelijkheid in feite bijna niet te bereiken is en bovendien weinig zinvol is. Daarom ook probeer ik u duidelijk te maken dat de onsterfelijkheid van de geest maar een zeer betrekkelijke is omdat je steeds weer beelden van jezelf en je wereld moet achterlaten om je in een andere wereld volledig bewust te kunnen zijn. En dit weet ik uit ervaring.

Wat moet ik dan nog verder over dit onderwerp zeggen? Mogelijk dat een mens steeds weer op aarde terug kan keren, de z.g. reïncarnatie?

Zeker, reïncarnatie bestaat werkelijk. Ik meen dat daarvoor op aarde nu reeds voldoende bewijzen gegeven zijn. Maar ik meen ook dat het nog wel enige tijd zal duren voor dergelijke bewijzen ook wetenschappelijk aanvaard zullen worden. en zelfs dan zal het nog een lange tijd duren voor dat dit verschijnsel overal en door alle kerken als juist en bestaand erkend zal worden.

Want zoals u weet gaat de wetenschap uit van haar huidige kennis en bewijst zo voor zich het bestaan van zaken die zo nog niet bestaan en meestal ook niet kunnen bestaan. Hierdoor komt zij echter tot erkenning van het bestaan van zaken waarvan zij nog niet wist dat zij bestonden.

Terwijl de kerk alles ontkennde, probeert haar eigen weten of pretentie daarvan ongeschonden te houden en hierdoor eigen onwetendheid voor anderen te verbergen.

Maar goed, reïncarnatie zal uiteindelijk wel algemeen als bestaand erkend worden. De waarschijnlijkheid hiervan wordt immers nu al in vele kringen toegegeven op grond van andere dan zuivere geloofspunten.

Wanneer je reïncarneert ben je echter elke keer een ander. Er blijft wel één bewustzijn in alles aanwezig, maar de mogelijkheden daarvoor zijn steeds weer anders en ook de werking daarvan - voornamelijk onderbewust - verschilt van keer tot keer.

Laat mij het zo zeggen: wanneer je op een bakfiets rijdt en een volgende keer met een raceauto, dan weer met een koetsje of dergemoeds op een plank met wieltjes er onder enz. kun je toch niet zeggen dat je altijd dezelfde bent, altijd dezelfde technieken gebruikt en dezelfde mogelijkheden hebt? Zelfs je ervaringen en mogelijkheden zijn in elk geval anders, elk geval kent ook zijn eigen gevaren en voordelen.

Zeker, het bewustzijn is in alle gevallen hetzelfde en is in alle gevallen gelijkelijk aanwezig. Maar dit bewustzijn zal eerst uit moeten stappen - de dood - voor het zich weer geheel kan wijden aan zijn eigen bestaan zonder meer en zich eventueel te binnen kan brengen wat er al zo in vorige bestaansvormen belangrijk was.

Bovendien wordt alles nog steeds uitgedrukt in tijd en wordt alles nog steeds omgeven door begrippen van eindigheid. Onsterfelijkheid zo volgens mij oom begrip in oneindigheid betekenen. Van daar dat ik geneigd ben ook uit de reïncarnatiecyclus niet zonder meer een bewijs te puren voor de onsterfelijkheid van de persoonlijkheid

zoals een mens die benadert enbeschouwt.

Iets blijft bestaan, dat is mij duidelijk geworden. Maar zelfs dit kan ik niet bewijzen. Dat dit iets voor mij de persoonlijkheid betekent ligt in mijn benadering. Misschien vindt U juist dat de persoonlijkheid wegvalt wanneer allerhande uiterlijkheden wegvallen en zekere uitingmogelijkheden niet meer bestaan.

Laat ons dan reeel blijven en zeggen: onsterfelijkheid in stof-felijke zin is onder de huidige kondities niet denkbaar en onder zeer gewijzigde en sterk geevolueerde kondities niet haalbaar.

De geestelijke onsterfelijkheid bestaat alleen t.a.v. een kleine kern van ons wezen, beeldvoorstellingen omtrent werelden die wij koesteren laten wij keer op keer achter ons. Onze voorstellin-gen zijn zeker sterfelijk.

Onsterfelijkheid moet dan liggen in onze relatie met de kracht waaruit wij zijn voortgekomen, maar wij kunnen niet uitdrukken op welke wijze deze relatie bestaat nog wat vanuit ons huidig standpunt de uit-eindelijke konsekwentie daarvan zal zijn.

Daarom kunnen wij de onsterfelijkheid altans voorlopig beter deponeren bij de grote stapel van nog niet benaderbare en dus ook niet oplosbare problemen. Hebt U kommentaar?

Blijft er uiteindelijk een lichtkracht over, een monade die darn weer verder.....

Zo gaan wij het toch weer volgens bepaalde menselijke begrippen definieren. Ik ben bang dat het erg moeilijk wordt. U moogt het voor mij een monade noemen, zoals anderen voor mij mogen stellen dat je uiteindelijk een bewuste cel wordt van de kosmische mens.

Weer anderen zeggen dat je alleen een klein potentiaal van kracht zult zijn te midden van de totale potentie van energie die God heet.

Maar dit zijn alleen maar benamingen waarachter wij ons geen voorstelling van een werkelijkheid kunnen maken die verder reikt dan onze eigen wereld. Waarom zouden wij dit dan proberen te omschrijven?

En daarmee zijn wij kennelijk door deze materie heen. Is er nog een volgend onderwerp?

Z E L F M O O R D

=====

Werkelijke zelfmoord is voor mij natuurlijk de grootste dwaas-heid die er bestaat. Maar dan moet u wel beseffen dat ik onder het begrip zelfmoord niet alle vormen van zelfdoding versta. Ik maak wel degelijk onderscheid en het zal u zo dadelijk wel duidelijk worden waarom.

Zelfmoord is het ontvluchten aan hetgeen je bent of de pro-blemen waarmee je gekonfronteerd wordt door je leven in de huidige vorm te beeindigen.

Aangezien die problemen echter deel zullen zijn van je eigen denk- en leefwereld kun je daaraan niet ontkomen door in een andere vorm te gaan leven. Hierin een oplossing zoeken is dan ook zinloos.

Er bestaan nogal wat legenden in verband met zelfmoord zoals b.v. de stelling dat degene die zichzelf doodt voor de rest van de tijd die zijn natuurlijk leven geduurd zou hebben gebonden zal zijn aan de plaats waar dit gebeurde.

Waarom men dit beweert? Vermoedelijk mede omdat men zelfmoord op sociale en religieuze gronden verwerpelijk vindt en mogelijk ook omdat men het de mensen kwalijk neemt dat zij zich op deze wijze hebben onttrokken aan de dwang van de gemeenschap waarin zij leven.

Dat dergelijke verhalen op de voorgrond komen is dan ook wel te begrijpen. Ik weet dat er zelfs in de lagere werelden van het licht nog wel geesten zijn die dergelijke verhalen herhalen. Volgens mij schuilen onder hen begenadigde verhalen vertellers, maar ik kan hun romans nog niet vergelijken met een reportage van feiten.

Zelfdoding is iets anders dan het ontvluchten van een in wezen oplosbaar probleem of een status, die ook op aarde gewijzigd kan worden.

Ik denk dan b.v. aan iemand, die door zijn voortbestaan een gevaar kan gaan betekenen voor anderen. Een aardig voorbeeld van deze vorm van zelfdoding treft u aan in de japanse gebruiken. Vooral in het verleden dan.

Wanneer iemand daar schande over zich of zijn familie had gebracht werd die gehele familie daardoor uitgeworpen uit de gemeenschap. Zij verloor aan aanzien en mogelijkheden. De kinderen konden niet meer normaal worden opgevoed, ouders, vrouwen leefden voortaan in een isolement, werden vaak zelfs uitgejouwd en nagespuwd.

Daarzo iemand op rituele wijze zijn leven dan beëindigt -hari kiri noemt men het hier wel - is in feite prijzenswaardig: niet alleen zuiver je zo jezelf van alle blaam, maar je ontnemt daarmee gelijktijdig je familie alle last die de gedeelde blaam op hen had gelegd.

Ik zie deze doding niet als een zelfmoord in de ware zin des woords. Mensen die dit een verdoemenswaardige daad achten wijs ik er op, dat Jezus in feite ook zelfmoord heeft gepleegd: Hij had zich immers op meerdere wijzen aan de kruisdood kunnen onttrekken?

Indien je in de evangeliën gelooft dan tref je een verhaal aan waarbij Jezus in de hof van olijven staat. Tempelwachten komen op hem toe. Zij vragen: Bent U Jezus van Nazareth.

Jezus antwoordt hen: Ik ben het. Waarop alles met het gezicht ter aarde valt. Een verstandig mens die zijn eigen dood niet wenste te veroorzaken had in dat geval zeker gedacht: nu ik de hele wacht toch plat heb smeerd ik hem.

Jezus doet dit niet, ofschoon hij zijn lot voorzien had. M.a.w.: hij is zelf mede aansprakelijk voor alles wat zich verder zal gaan afspelen, tot zijn dood toe.

Stel je nu echter dat voor Jezus besef die dood onvermijdelijk en noodzakelijk was omdat hij zonder dit zijn levenstaak niet kon vervullen, dan mag je volgens mij dus niet van zelfmoord spreken. Het is nog steeds een beperkte vorm van zelfdoding maar het is voor mij geen zelfmoord.

Dan denk ik ook aan iemand die b.v. een ongeneeslijke ziekte heeft. Men wordt steeds hulpbehoevender en wordt een steeds zwaardere last voor iedereen. Het bestaan is niet alleen een zwaar persoonlijk lijden maar betekent ook offers en lijden voor omstanders en vooral familieleden. En dergelijke gevallen zijn vaak een zware druk, zowel financieel als emotioneel, op allen die er mee te maken hebben.

Indien zo iemand, nadat de zekerheid is verkregen dat er werkelijk niets meer aan te doen is, besluit er maar liever een einde aan te maken, zo kan ik dit geen zelfmoord noemen.

Ik wil nog een stap verder gaan dan dit: monniken, die jongen in Hongarije, maakten zichzelf tot brandoffers en staken zichzelf

in brand. Maar zij deden dit in feite niet om zich zo aan het leven te onttrekken maar om iets duidelijk te maken. Zij wilden anderen daardoor iets geven.

Ook dit is wel degelijk zelfdoding, maar voor mij betekent dit nog geen zelfmoord. Wat u duidelijk kan maken, dat wij ons nu op een gebied bevinden waarbij het zeer moeilijk is uit te maken wat er in feite precies gebeurd is.

Zelfs wanneer alles op zelfmoord - dus vlucht - wijst, zijn wij er nog lang niet zeker van, dat de persoon in kwestie dit ook werkelijk en geheel zo bedoeld heeft.

Ongeveer 30% van de zelfmoorden die gebeuren zijn niet als zelfdoding of zelfs maar poging tot sterven bedoeld. Men heeft zichzelf wel in levensgevaar willen brengen zonder de uiteindelijke konsekventie, de dood zelf, te wensen of te aanvaarden en is daarbij alleen een stapje te ver gegaan.

Vaak doet men dergelijke pogingen om zichzelf of anderen iets te bewijzen, b.v. eigen onmisbaarheid. Of men deed het om de aandacht te trekken.

In dergelijke gevallen zal men op het laatste ogenblik wel beseffen, dat het mis is gegaan. Men heeft zijn dood echter niet werkelijk gewild. Maar is dit dan nog zelfmoord?

Ook onverwachte omstandigheden kunnen de intentie snel wijzigen. Mij is een geval bekend van iemand die in het water sprong om zich te doden. Maar het water was zo koud dat hij niets anders meer kon denken als brrr., hoe kom ik zo snel mogelijk weer op de wal. Helaas kon die persoon niet zwemmen in dus kwam hij aan onze kant terecht.

De persoon schiep dus zelf het gevaar waardoor hij omkwam, maar wenste op het laatste ogenblik zeker niet te sterven. Is dit nu zelfmoord of niet? Juridisch zou men hier van dood door schuld spreken, daar het werkelijke motief en overleg kennelijk niet geheel aanwezig waren.

Ik geef u deze voorbeelden zo uitvoerig vooraf om duidelijk te maken dat van alle gevallen die zelfmoord zijn volgens de wet en mogelijk ook feitelijk zijn maar misschien 1 of 2% werkelijke doelbewuste en doorzettende zelfmoordenaars waren.

Dan kunnen wij nu de geestelijke konsekventies van een dergelijke stap gaan bekijken. Wanneer ik wegloop voor een probleem dat in mijzelf leeft of ook leeft, zal ik dit met mij mee nemen.

De angsten die je tot zelfmoord brengen blijven eveneens voor jou voortbestaan na de dood. De gevoelens van onbevredigheid waardoor men een einde aan zijn leven wilde maken blijven eveneens na de dood voortbestaan.

Dit betekent dat een langere tijd na de overgang toch met deze problemen geworsteld zal moeten worden en vaak onder moeilijker omstandigheden dan dit op aarde het geval was:

Op aarde heb je tenminste nog een meer objectieve realiteit om je tegen af te zetten, zodat je gedachtengang onderbroken kan worden. In de geest zijn je gedachten de basis van de wereld die je beleeft en zo draaien je gedachten hier veel eerder dol.

De zaak moet dus uitgewerkt en opgelost worden. Ben je er echter eenmaal overheen dan ben je op hetzelfde punt waarop iemand die geheel bewust en gelukkig overleden is pleegt te staan en je kunt als ieder ander in de geest verder gaan.

Wat vermoedelijk een teleurstelling is voor degenen die zo voortdurend bezig zijn over de buitenste duisternis waarin gewezen is en knersing der tanden.

Nu is dit in het donker wel begrijpelijk. Niet zo lang geleden viel in een zeer grote stad de electriciteit uit en meteen was er geweest en knersing der tanden, vooral in de liften die opeens halverwege bleven steken. Rond negen maanden later was er overigens een aanmerkelijke geboortegolf, wat duidelijk maakt dat het uitvallen van het licht voor mensen ook verschillende dingen kan betekenen.

Maar wat men vergeet is, dat er nergens staat dat men eeuwig in die buitenste duisternis zal moeten vertoeven. Er staat alleen maar dat die buitenste duisternis er is en blijvend is.

Trouwens, neem nu eens de christelijke geloofsbelijdenis. Al heel vroeg komen wij hierin de zinnen tegen: Jezus daalde neder ter helle, waarop hij op de derde dag herrezen is uit de dood.

Volgens mij betekent het, dat je wanneer je al in dit duister terecht komt, er ook weer uit kunt komen. Zie een dergelijke toestand dus niet als een continuïteit.

Ik meen dat wat het geestelijk leven daarna betreft de beweegredenen voor zelfdoding een veel grotere rol spelen dan de meeste mensen kunnen of durven beseffen. Maar je beweegredenen bepalen immers je geestelijke situatie?

Wanneer je een einde maakt aan je leven omdat dit de enige mogelijkheid is die je ziet om aan je verantwoordelijkheden tegevoerd te komen heb je voor je eigen gevoel toch iets verdienstelijks gedaan?

Hoe was het vroeger bij de eskimo's? Iemand die te oud was geworden om met de anderen mee te trekken en mee te jagen placht alleen achter te blijven in de sneeuw.

Er zijn, dat geef ik toe, stammen geweest waar men zo wreed was dat de nabestaanden zo iemand de ogen uitstaken opdat hij niet meer op zijn besluit terug zou kunnen komen. Ongeacht de gebruiken vindt ik dit niet bepaald een verdienstelijke handelwijze.

Maar bij vele stammen kende men dergelijke gebruiken niet. De oudere kon proberen mee te komen zolang hij maar wilde. En al was er te weinig voedsel, hij kon evenveel voedsel krijgen al ieder ander lid van de stam.

Maar zo iemand zag: er is geen voedsel genoeg voor de kinderen. Ook niet voor degenen die nu nog wel verder kunnen gaan. Ik haal het uiteindelijk toch niet. Dan bleef zo iemand achter, stierf in eenzaamheid.

Dacht u nu werkelijk dat iemand die zo handelde in die buitenste duisternis zou zitten? Ik denk juist dat iemand aan de andere kant al klaar stond om de hand te reiken en te roepen: welkom, je hebt je leven gegeven voor anderen en dat zonder iemands leven in ruil daarvoor te nemen of te eisen. Je wist te sterven opdat anderen meerkans zouden hebben om verder te leven.

Er zijn vele gevallen van zelfdoding waarin de zaken anders liggen dan men zou vermoeden. Iemand die in een toestand van radeloosheid of wanhoop verkeert ondergaat vaak een werkelijkheidsvervreemding.

Vele mensen die zelfmoord plegen zijn op dat ogenblik niet normaal. Wat wil zeggen dat zij emotioneel en rationeel niet in staat zijn te overzien wat zij feitelijk doen.

Je kunt zo iemand evenmin iets verwijten als een slaapwandler verwijten dat hij niet van de oversteekpaden gebruik maakt. En zo iemand maak je voorzichtig wakker, maar bekeuren doe je hem niet. Men probeert te helpen, niet te straffen omdat in een ogenblik van onbewustzijn een regel werd overtreden.

Denkt u dat de gehele kosmos, dat God, de geest, in dit opzicht

gemener zou zijn dan de mensheid en menselijke instanties. Ik geloof het niet en heb er nog nooit enig teken van gezien.

Zelfmoord kan pijnlijk zijn. Inderdaad. Wanneer je wegloopt voor de dingen zul je dezen toch uiteindelijk op moeten lossen. Maar wanneer dit in affect is gebeurd, gebeurd is om entwille van een ander, mogelijk: zelfs het resultaat is geweest van een missvatting dan denk ik - op grond van mijn ervaringen in de sferen - dat de zelfmoordenaar evenveel hulp en genade zal vinden in de sferen als ieder ander.

Is dit voldoende? Kommentaar is welkom.

x Kan het plegen van zelfmoord geen taak zijn waarvoor men in een inkarnatie geplaatst is, een lotsbeschikking waar je doorheen moet als entiteit?

z Zoals u deze stelt is het een wat moeilijke vraag: U zoudt even goed kunnen vragen of ik niet meen dat iemand als vorst geboren wordt omdat hij moet vergeten een gewoon mens te zijn.

M.a.w.: u haalt dingen bij elkaar die niet geheel bij elkaar horen. Wanneer u stelt dat het iemands taak is om zelfmoord te plegen zo moet ik zeggen: dit is onmogelijk omdat de taak bij een inkarnatie het verwerven van bewustzijn is. Daarbij kan nooit het uitblussen van deze mogelijkheid een deel vormen van de taak die men zichzelf heeft gesteld.

Mogelijk wilt u zeggen ja, maar dat is karmatisch vastgelegd. Ik geef toe, dat karmatisch een neiging tot zelfmoord aanwezig kan zijn. Men brengt dan geestelijk zoveel angsten en problemen mee in het nieuwe stoffelijke leven, dat de kans dat je tot een dergelijke daad komt hierdoor groter wordt.

Maar zelfs dan ben ik er van overtuigd dat je op aarde komt om niet aan die neiging toe te geven, maar juist om alle angsten en affecten die daartoe zouden kunnen voeren te overwinnen. Dit opdat je weer meer bewust en beheerst jezelf kunt worden.

Het is gemakkelijk genoeg alles aan noodlot, karma, voortschikking of de wil des heren toe te schrijven en wat er nog meer aan dergelijke dooddoeners bestaat.

Dergelijke argumenten doen mij vaak bijna zielig aan. Zoals: wij hebben elkander lief, maar dat was voorbestemd .... Wanneer je eerst een anderhad ontmoet was het dus niet voorbestemd geweest? Ik kan u op een briefje geven dat degene die nu zo redeneert dan wel een ander ontmoet zou hebben en dit evenzeer "voorbestemd" zou hebben genoemd.

Zoals degenen die steeds weer roepen, dat het hun lot nu eenmaal is, dit lijden te dragen. Waarop zij hun lijden zo uitvoering etaleren dat ook anderen daaronder gaan lijden en gelijktijdig niets doen om aan het lijden te ontkomen.

Zoiets kan geen karma zijn. Daarom moet je volgens mij een dergelijke benadering ook niet gebruiken. Je bent geboren in dit leven met een grote reeks voorgaande ervaringen die geestelijk beseft worden en in het menselijke onderbewustzijn als een soort konditionering mede een rol spelen.

Je moet dan echter leven met de mogelijkheden, waarden en waarheden die je nu hebt. Je taak wordt niet bepaald door wat er in het verleden is gebeurd, maar door hetgeen je nu bent en hetgeen je nu kunt zijn.

Dan valt een dergelijke stelling als de uwe weg. Het is natuurlijk een troostgevende verklaring. Dat wel. Maar is het ook een eerlijke verklaring?

x

Ik heb in mijn praktijk meegemaakt dat mensen het vaak 3 malen proberen en dikwijls gelukt het de derde maal. Dat is wel typisch...

-

Dat komt ook omdat wij in de geest geloven in de vrije wil van de mens. Wij gaan uit van het standpunt: Wanneer iemand probeert zelfmoord te plegen moet je trachten hem een schok te geven waardoor het niet doorgaat.

Om u vooreelden te geven: op het kritieke ogenblik kun je mogelijk iemand prikkelen om beneden ongewoon hard te roepen: het eten staat op tafel. Vele kandidaten denken dan: Nu ja, dat maal kan ik dan nog net even meenemen. Daarna ga ik weer verder.

Is zo iets niet mogelijk dan projecteer je telepathisch en keihard iets van sukkel of een dergelijk woord. Velen zijn dan zo blij dat zij zo worden aangesproken en gelijktijdig zo verbaasd dat hun neiging overgaat.

Een tweede maal dat zij het weer zouden proberen projecteer je hen een beeld waardoor duidelijk wordt waarom het zo niet kan of dat zij daarmee een groot onrecht plegen. Gelijktijdig probeer je de omstandigheden zo te beïnvloeden dat er een storing optreedt die de monomane doodsoverwegingen doorbreekt.

De derde maal denk je echter: wanneer hij of zij dit nu zo graag wil moeten wij hem of haar het recht ook geven, dit te doen. En trekken er ons daarna dus niets van aan tot zij in de geest benaderbaar zijn geworden.

Wanneer u dus iemand ontmoet die in het water wil springen om zelfmoord te plegen zou ik u raden: de eerste maal neem je ze mee en geeft hen een kop koffie en de mogelijkheid hun hart eens uit te storten. Wijs hen eventueel op de mensen of instanties die hen zouden kunnen helpen.

Kom je een volgende maal langs die brug en staat die zelfde er weer, vraag dan "heb ik u al niet eens eerder gezien? Hadden wij nog niet een probleem te bespreken?" Troon de kandidaat weer mee en probeer nogmaals te helpen.

De derde keer kom je weer langs die brug en daar staat die zelfde, weer bezig in het water te springen. Je ziet, dat hij of zij moeite heeft om over het hekje heen te springen. Ga er dan weer heen en vraag nuchter: "kan ik u met iets van dienst zijn?"

Zo gezegd komt het mogelijk wat vreemd over. Maar geestelijk bezien is het geheel juist: Niemand heeft het recht een ander af te luiden van een ervaring die hij na rijp beraad en meerdere overwegingen voor zich blijkt te verkiezen. Zelfs niet, wanneer je weet dat dit voor zo iemand een ondergang zou zijn.

Want wie de ondergang verkiest en deze bewust blijft verkiezen boven alle hem of haar getoonde mogelijkheden moet de gevolgen daarvan ervaren om zo uiteindelijk in staat te zijn te beseffen wat die ondergang betekent en zo misschien - wanneer men weer de mogelijkheid tot verder gaan krijgt - een tweede maal zelfs alle gevaar voor een dergelijke ondergang zal kunnen vermijden.

En daarmee heb ik zo lang gesproken dat ik een derde onderwerp overlaat aan mijn collega die na de pauze komt. U zult mij dit vergeven.

Vrienden, ik heb getracht duidelijk te zijn, ik heb ook geprobeerd mijn beschouwing niet zo loodzwaar te maken. Want wanneer je dit alles filosofisch gaat beredeneren laat je de mensen maar achter met een soort geestelijk puzzelboek dat hen gaat vervelen lang, voor zij het uit hebben.

Ik heb U de onsterfelijkheid een beetje tegen gemaakt en hopelijk ook de zelfmoord. Want deze dingen behoren nu eenmaal niet tot het normale repertoire van onze ontwikkeling.

Onze taak is doorgewoond: ons bewust worden van hetgeen wij werkelijk zijn en kunnen en dat dan ook met volledige inzet van onze gehele persoonlijkheid, waar of in welke wereld wij ook verkeren, welke sfeer tijdelijk ons thuis is.

Ik dacht zo dat, wanneer wij dit maar in de gaten houden, dat kleine deel van ons dat onsterfelijk is op de duur best aan zijn trekken zal komen. Wij houden dan ook geen tijd over voor zelfmoord:

Wij hebben dan zoveel te doen aan onszelve en ten aanzien van de wereld dat tegen de tijd dat wij aan iets als zelfmoord beginnen te denken wij reeds natuurlijk overleden zijn voor wij het geheel beseffen.

Vrienden, mag ik u toewensen dat u de vreugde van de onsterfelijkheid innerlijk moogt ervaren zonder te beseffen welke lasten zij met zic kan brengen en dat u niet de behoefte zult gevoelen aan een wereld te ontvluchten, maar probeert daarin dat kleine punt te vinden waardoor het ondanks alles nog steeds de moeite waard is.

En als u daarin niet zoudt slagen zo wens ik u in ieder geval toe dat u nog een ogenblikje vrolijk en gelukkig zult zijn voor u - en dan hopelijk toch met enige aarzeling - uw keuze uiteindelijk zult bepalen - zelfs indien dit een keuze betekent die ik niet goed zou keuren.

Goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond vrienden.

Tweede gedeelte, zelfde programma. Welk onderwerp?

s y n c h r o n i c i t e i t

- - - - -

Wat in feite gelijktijdigheid betekent. Je kunt vanuit dit punt vele verschillende dingen zeggen, maar gemeenlijk komt het er op neer dat twee schijnbaar geheel verschillende waarden precies met elkander in de pas lopen.

Dus wanneer u soldaten in de pas ziet marcheren is er sprake van een synchrone beweging, behalve dan die ene die kennelijk nog niet precies weet wat links en rechts is.

Er zijn heel veel zaken op aarde, die deze gelijkvormigheid in de tijd vertonen, dus niet alleen maar soldaten. Iet maar eens op: wanneer één politicus op aarde een hele stomme verklaring afgeeft komen er kort daarna twee anderen die, met andere woorden maar gelijke waarde-inhoud, het zelfde doen.

Vindt er een vliegtuigongeluk plaats en volgt daarop een tweede, dan is de kans heel erg groot dat er tinnen zeer korte tijd nog een derde gebeurt. Gebeurt er echter in die korte periode nog een vierde ongeluk, dan kun je, wanneer je de tijd iets ruimer bemeet - enkele weken - wel rekenen op een z.g. grote reeks van 9 ongelukken.

Wat meer is: wanneer je de punten van de ongevallen op de kaart uit gaat zetten en met lijnen verbindt vertonen zij, mits de

volgorde van gebeuren wordt aangehouden, zeer duidelijke patronen. Het is dan net of de drie ongelukken een driehoek vormen. Heb je die eenmaal, dan kun je vanuit het punt van het paatste ongeluk een lijn doortrekken vanuit het voorlaatste ongeluk. Reken die afstand dan verder en je kunt ongeveer zien waar die volgende driehoek zal vallen. Na het vierde ongeluk kun je dus met een zekerheid tussen 80 en 90% zeggen, op welk punt op aarde ongeveer het volgende ongeluk zal gebeuren.

Het is dan wel geen gelijktijdigheid, maar toch wil men ook dit verschijnsel wel aanduiden met synchroniteit omdat er kennelijk invloeden aan het werk zijn die binnen een bepaalde tijds marge een bepaald aantal gelijke of tenminste sterk vergelijkbare ontwikkelingen tot stand brengen.

U meent mogelijk dat uw eigen leven toch wel heel anders verloopt dan dat van anderen. Ergens is dit wel zo, maar wanneer u de zaak een ander gaat onderzoeken blijkt steeds weer, dater nogal wat mensen zijn die kennelijk op gelijke ogenblikken als u een vergelijkbaar beleven hebben doorgemaakt, ook al was de inwerking binnen het geheel mischien afwijkend. Van tweelingen beweert men zelfs wel dat zij bepaalde invloeden op de gelijke minuut ondergaan, zodat zij op gelijke tijd ziek worden, trouwen, ongelukken krijgen enz.

Stel dat u rond uw 9e levensjaar een belangrijke ontwikkeling hebt doorgemaakt of verandering hebt ervaren. Ga dan eens na hoeveel mensen van gelijke leeftijd en ongeveer geboortedatum iets dergelijks juist op dat ogenblik hebben meegeraakt. Je staat perplex van het aantal.

Het lijkt er op, dat alle dingen in een bepaald ritme plegen samen te vallen, terwijl je gebeurtenissen en ontwikkelingen zodanig met elkaar kunt vergelijken dat er een vast patroon schijnt te ontstaan.

Bezie dan verder de tijdsverschillen tussen bepaalde opvallende ontwikkelingen in eigen leven, die u ook bij anderen ongeveer gelijkwaardig - maar niet vormgelijk - hebt kunnen konstateren.

Het zal u blijken dat bepaalde invloeden voor u en vele anderen in een onderling vaste fase werkzaam zijn en zo overal bijna gelijktijdig bepaalde veranderingen tot stand plegen te brengen.

Gaat dit de kant uit die u wenste? Is het interessant? Andeers kan ik altijd nog omschakelen. Want wanneer iemand mij dit alles zou vertellen zou ik geneigd zijn te vragen of hij geen andere en betere benadering van het onderwerp zou weten. Maar ik probeer er iets van te zeggen op de bij de aanwezigen meest passende wijze.

De moeilijkheid is niet, wat het woord wetenschappelijk betekent of kosmisch betekenen kan, maar wat de mensen er van denken en in hoeverre dit klopt met de feiten. En dat kan moeilijk worden.

U kent allen die verhalen wel over één-eiige tweelingen. Al kennen zij elkander niet of hielden zij zoveel van elkaar dat de een naar amerika is vertrokken en de ander naar australie, zij kregen op dezelfde dag griep, trouwden op dezelfde dag en ook andere ongevalen kwamen steeds op de zelfde uren bij hen voor.

De mensen noemen dit dan synchroniciteit en vragen zich af waar dat dan wel vandaan zou komen. Waarop de astroloog arriveert en uitlegt, dat het zeer kleine verschil in geboortetijd - enkele minuten vaak - voor ~~een~~ gelijke sterreninvloeden betekenen moet. Kleine verschillen zijn, zo orakelt men, dan ~~er~~ mogelijk, maar in grote lijnen moeten deze beide levens parallel lopen, zodat invloeden en de daaruit stammende gebeurtenissen in beide levens steeds weer gelijktijdig op zullen treden.

Ju hoeft men daarmee wel niet geheel ongelijk, maar wanneer men berekent dat er op een bepaald ogenblik in die twee levens iets moet gebeuren gebeurt er juist geen p... en op het ogenblik dat volgens de sterren alles voor hen heel rustig moet zijn blijken beiden die rust wel te genieten, maar dan in een ziekenhuis.

waarmede ik maar wil zeggen dat het met astrologische voorspellingen lang niet altijd goed zit. Maar toch komt het genoemde verschijnsel controleerbaar nogal eens voor en worden de mensen steeds weer getroffen door deze gelijktijdigheid van gebeuren.

De mens houdt zich vooral in dit opzicht voornamelijk bezig met de menselijke natuur en de verschijnselen daarin en vergeet daarom al te vaak na te gaan hoeveel natuurverschijnselen ook op een dergelijke gelijktijdigheid gebaseerd blijken te zijn.

Mogelijk ziet men de synchroniciteit vaak over het hoofd omdat bij de ware vorm hiervan vele verschillende factoren plegen samen te werken. Je hebt dus nooit te maken met een konstaterbare enkele factor, die voor alles aansprakelijk is.

Ontleedt men die factoren, dan blijkt dat zij elk voor zich deel uit maken van geheel verschillende processen of ontwikkelingen, maar dat er met tussenpozen ogenblikken voorkomen waarop de verschillende invloeden zich zodanig bewegen dat zij elkan der snijden als lijnen. Op elk kruispunt ontstaat dan een feit. Daar meerdere snijpunten in de tijd gelijktijdig voorkomen, lijkt dit verschijnsel mij de meest redelijke verklaring voor synchroniciteit.

Soms veroorzaakt een bepaald gebeuren - b.v. iemands dood - een spanning waardoor anderen bijna gelijktijdig van dit verschijnsel in b.v. een droom kennis nemen. Ook dit noemt men wel synchroniciteit.

Het leven doet mij in dit opzicht wel denken aan een verbrandingsmotor: het resultaat is een vaste voorwaarts beweging. Maar hebt u zich wel eens gerealiseerd hoeveel verschillende onderdelen en factoren in een precies getimed verband moeten samenwerken in het voertuig zonder stotteren te laten rijden?

Zeker, in motoren en machines hebben wij te maken met synchroniciteiten die kunstmatig tot stand gebracht worden. Vandaar ook de noodzaak steeds weer je ontsteking bij te stellen.

Wa neer u weer eens naar de natuur kijkt moet u toch eens pletten op de verschillende dingen die er gebeuren en het verband aartussen eens na moeten gaan. Het zou mij niet verwonderen wanneer u zich zoudt gaan afvragen of wij hier in feite niet te maken hebben met een vergelijkbaar soort mechanisme.

Voor al zult u zich meer en meer gaan afvragen of niet zeer vele schijnbaar geheel zelfstandige ontwikkelingen en zaken tot een samenwerking komen waarbij een deel van krachten wordt omgezet in iets anders en wat meer is, dat dit op meerdere plaatsen in de natuur gelijktijdig of bijna gelijktijdig in alle fasen verloopt.

Je komt dan tot de konklusie dat er ook in de natuur een vast schema bestaat. Je kunt in dit verband zelfs niet spreken van b.v. een ecologisch schema, omdat de ecologie kennelijk kan veranderen van evenwicht zonder dat de invloeden en hun gelijktijdig optredende gevolgen daardoor wezenlijk van aard veranderen. Wel zal de betekenis van het resultaat voor de mens een andere waarde kunnen bezitten, maar het feit en de werking op zich blijft gelijkaardig.

Kijk eens buiten de aarde: wij bewegen ons rond de zon. Deze bepaalt samen met de aardasstand het jaargetijde enz. De aarde heeft een zo goed als vaste omlooprelatie tot de zon. Maar daardoor wordt ook weer de relatie en baanhoek bepaald t.a.v. alle andere lichamen die rond die zon draaien.

Ook hier is er sprake van een gelijkwaardigheid, maar niet gelijkheid van beweging, waardoor een reeks verschijnselen met een vaste regelmaat ontstaat en invloed heeft op allen die door hun wezen of werken daarvoor aanspreekbaar zijn.

En alweer geldt: wanneer het verschijnsel eenmaal ontstaat zijn de gevolgen daarvan in de levens van zeer veel verschillende wezens praktisch synchroon.

Soms is er een omkeerbaarheid die berust op wederkerigheid. Wanneer er b.v. een maansverduistering is betekent dit voor de maan een gelijktijdige aard-verduistering.

Ontstaat er een bijzondere konstellatie van planeten, waarbij dezen t.a.v. elkaar een bijzondere stand krijgen dan mogen alle yogi's en hoe zij ook heten samenkomen om te wachten op het einde van de wereld. Zij krijgen dan ongelijk, maar gelijktijdig is er wel degelijk bijna gelijktijdig op vele plaatsen op aarde sprake van veranderingen of storingen.

Kijk je nog verder de ruimte is dan blijkt, dat de zon met haar planeten een eigen baan aflegt langs het melkwegstelsel. Deze bijna parabolische baan betekent een voortdurend veranderen van de mogelijke relatie tot de ruimte. Want die ruimte is ook niet overal even leeg.

Door deze weg plus hetgeen zij daarop ontmoet zal het eigen ritme van de zon wijzigingen kunnen ondergaan. Dit betekent o.m. dat haar straling tijdelijk anders wordt.

Dit betekent voor alle leven op aarde een gelijktijdige verandering van levensomstandigheden, ofschoon de wijze waarop deze ervaren zal worden afhankelijk is van de eigenschappen en levenseisen van elke levensvorm op zich.

Steeds weer blijken delen van de kosmos t.a.v. elkander banden te hebben, onderling te reageren. Steeds weer betekent dit het gelijktijdig optreden van of voorkomen van bepaalde feiten. Men kan dit zover doorzetten, dat zelfs een soortgelijke relatie tussen de verschillende melkwegstelsels denkbaar is. Denkbaar omdat de tijd die dergelijke wijzigingen in groot verband eisen zal het de mens bijna onmogelijk maakt deze te registreren en men dus op hypothesen aangewezen blijft.

Het voorgaande zal u duidelijk maken dat ik de gelijktijdigheid van bepaalde ontwikkelingen of gebeurtenissen dus niet beschouw als een toeval, maar eerder als uitvloeisel van bepaalde wetmatigheden.

Ik kom nogmaals terug op het binnen een korte tijd voorkomen van gelijksoortige ontwikkelingen of ongelukken. Wanneer een reeks van ernstige autoongelukken onder exceptionele omstandigheden plaats vindt, moet er een verklaring zijn voor dit gelijktijdig of bijna gelijktijdig voorkomen daarvan - vooral wanneer blijkt dat de oorzaak in eerste aanloop in alle gevallen gelijk was.

Daar die ongevallen in de tijd dicht genoeg bij een liggen om nog over synchroniciteit te spreken en een gelijke oorzaak hebben, moet daarvoor een bepaalde oerbron bestaan.

In het genoemde voorbeeld blijkt deze vaak te liggen in een nogal plotselinge verandering van lichtelectriciteit, een tijdelijke storing in het aardmagnetisch veld of iets dergelijks. In vele gevallen kan men bovendien aannemelijk maken, dat dit samenhangt met een bepaalde planeten stand. In andere gevallen blijkt een opeenvolgende reeks van dergelijke ongelukken samen te gaan met een vervuiling in hogere luchtlagen, die a.h.w. met de jetwinds rond de aarde loopt.

De verandering betekent kennelijk voor de mensen een veranderen van hun eigen reactie vermogen en daardoor een reeks ongevallen. Zo bezien is het niet alleen maar een kwestie van een klok die gelijkloopt met een enkele andere klok, maar van een reeks van invloeden die een vaste verhouding kennen met elkander en t.a.v. elkaar inwerken en zo het optreden van synchrone ontwikkelingen veroorzaken. Nogmaals: de gevolgen zullen zelden of nooit geheel gelijk zijn, maar de daarbij bepalende invloeden dus wel.

Dan is in de tijd een verschuiven van invloeden t.a.v. elkaar denkbaar, maar deze blijft zo gering, dat voor de gevolgen nog steeds van een gelijktijdigheid gesproken kan worden, ofschoon nu lichte afwijkingen in de oorzaak kenbaar kunnen worden.

Deze verschuiving kan mede de oorzaak zijn dat een reeks van ongelukken of zelfs van een bepaalde soort natuurrampen schijnbaar om de wereld wandelt. Wanneer je uitgaat van kosmische factoren wordt veel begrijpelijker, waarom bepaalde soorten van menselijke reacties, ongelukken en natuurrampen opeens samen lijken te vallen. Stel je bovendien, dat de intensiteit van een dergelijke invloed niet overal gelijk zal zijn, maar toch gehoorzaamt aan een eekere symmetrie dan worden ook de driehoeken verklaarbaar die ik u noemde in verband met veronderstelde vliegtuigongelukken.

Het is waarschijnlijk dat dergelijke "puntpatronen" deel uitmaken van een veel complexer patroon, waarvan zij tijdelijk hoekpunten of zwakke punten vormen. Het geheel zou dan kunnen liggen in een vast pijnenstelsel in de ruimte, een soort kristallijne structuur van krachtvelden en lijnen. Het samentreffen van mens, mogelijkheid en invloed zou dan het effect veroorzaken.

De wijze waarop mensen dan vanuit zich vaak die invloeden op een bepaalde wijze vooral kenbaar doen worden moet gelegen zijn in vaste menselijke eigenschappen of regels en ordeningen in de menselijke gemeenschap.

Zeker is volgens mij dat er zoveel vergelijkbare invloeden en beïnvloedingen op aarde kors tateerbaar zijn dat op grond daarvan kan worden gesteld: een groot deel vande werkelijkheid is synchroon, afwijkingen plegen echter in het geheel gelijktijdig tot uiting te komen maar zich slecht op bepaalde punten te verwezelijken.

De meerderheid vraagt zich af, wat ik nu toch zit te kletsen. Troost u. Wanneer dit al geklets is kunt u het betrekkelijk dichtbij nog veel erger horen, rond het binnenhof b.v., maar dat is daar dan wel veel duurder.

Nu nog iets anders: Wanneer er op een wereld iets gebeurt, wordt een van meerdere mogelijkheden waar. Vraag u eens af waarom niet alle mogelijkheden waar zouden kunnen worden. Voor u zou dan alleen de waarheid, het gebeuren, gelden dat u ervaart.

De gehele stelling omtrent parallelle werelden berust op dit gegeven: wanneer elke belangrijke mogelijkheid in de kosmos ergens werkelijk zal moeten worden zal er steeds weer een wereld ontstaan op die punten waarop een belangrijke beslissing zal worden genomen en dus een afsplitsing van de bestaande werkelijkheid denkbaar is. Gezien de gelijke stam zal echter de ontwikkeling in alle werelden synchroon bepaalde schokken en leemten vertonen.

Kortom: synchroniciteit in verdere ontwikkelingen, maar geen gelijkheid van uitgangspunten. Wat de zaak altans theoretisch erg interessant zou maken.

Stel: in uw wereld heeft napoleon - of hitler - verloren, dus er zou ook een parallel wereld moeten zijn, waarin zij gewonnen hebben.

Maar de invloeden moeten verder vergelijkbaar lijken. Wanneer er in uw wereld een konflikt ontstaat tussen een omhooggefallen boerenjongen en een gedeclasseerd acteur en moet iets dergelijks ook in die andere wereld plaats vinden. Er zal een synchroniciteit van invloeden blijven bestaan, maar dit betekent niet een gelijkheid van gebeurtenissen.

Met dit voorbeeld heb ik duidelijk willen maken, dat synchroniciteit vooral zal gelden t.a.v. invloeden. Effecten zullen wel gelijktijdig kenbaar worden, maar worden in vorm bepaald door de omstandigheden waaronder zij plaats vinden.

Indien ondanks mijn pogen vooral op uw denken in te gaan dit niet voldoende is kunt u aanvullingen vragen....Uw zwijgen is nu synchroon met het mijne.

x Hoeveel parallele werelden zijn er eigenlijk?

- Zeer veel. Want theoretisch moet er, indien het bijbelverhaal historisch juist geweest is, een wereld bestaan waarin Eva tot de slang heeft gezegd: Barst maar met je appel, ik heb nu trek in iets anders.

In theorie is het aantal afsplitsingen van de stam-werkelijkheid oneindig. Nemen wij uw wereld als stamwereld, dan zal toch nog elke parallele wereld eveneens zijn aftakkingen vertonen. Maar in de praktijk zijn die werelden voor u niet bereikbaar. De beredenering van het bestaan van dergelijke werelden is een heel ingewikkelde reeks theorien. Laat mij dus volstaan met het antwoord: zeer vele, maar voor u niet bereikbaar. Dus of die werelden feitelijk bestaan of niet, u zit in ieder geval opgescheept met deze wereld.

x Bestaat er dan wel werkelijk een parallelle wereld?

- Niet op een voor u toegankelijke wijze. Maar deze werelden bestaan inderdaad. Zover ik in de geest kan nagaan ligt het ongeveer als volgt: Er is een werkelijkheid, maar deze wordt nooit als zodanig beseft. Zij wordt alleen geïnterpreteerd.

Waar afwijkende interpretaties ontstaan zal die werkelijkheid dus afwijkende aspecten vertonen. In elk zo ontstaan aspect zijn een groter aantal entiteiten met elkander verwant. Daarom lijkt het een geheel afzonderlijke mogelijkheidswereld met zelfstandige ontwikkelingen, maar dezen zullen altijd binnen het kader van de werkelijkheid blijven en kunnen daarbuiten geen "feiten" produceren.

Dit nu blijkt op grond van hetgeen je in de geest kunt waarnemen een feit te zijn. Mogelijk is ook dit een kwestie van interpretatie, maar volgens ons zullen er inderdaad parallele werelden bestaan. De ontwikkelingen daarin zijn licht divergerende gelijk aan die in uw wereld. Het schijnt ons toe dat een betreden van een dergelijke wereld alleen mogelijk zal zijn door een algehele omschakeling van je eigen kenvermogen plus een groot deel van uw reactievermogen. U zoudt dan terecht komen in een wereld die andere mogelijkheden, wetten e.d. kent, maar die in wezen toch een soort replica is van uw wereld en daarmee gelijke historie kent tot het ogenblik waarop afsplitsing heeft plaats gevonden.

Wilt u het enigszins onjuist uitdrukken dan kunt u ook zeggen dat dergelijke werelden vanuit uw standpunt behoren tot een andere dimensie.

Hiermede moet ik gaan besluiten. Alleen nog een korte raad: doe het de komende paar weken vooral kalm aan, laat u niet opjagen, reageer alleen wanneer u de kans hebt tot overleg. Daardoor kunt u ontkomen aan vele van de onaangename spanningen en invloeden die de komende 3 weken op vele mensen afstormen.

Goeden avond.

d.d. 26 februari 1982